

A04. Tramhalte Kostverloren In het museum 26 oktober 2005.

Wie met de tram het bekende rondje door het museum reist, ziet het bij de eerste de beste halte: een wachthuisje bij Spaarstation Dingenliefde. Halte 'Kostverloren' arriveerde 'in redelijke staat' bij het museum, maar werd in recordtempo door de medewerkers van het museum gerestaureerd, zodat het op 26 oktober 2005 officieel kon worden geopend door de voormalig eigenaar, mevrouw Molenaar.

De heer Van Oostenrijk, vrijwilliger bij het trambedrijf en initiatiefnemer van het project, gaf in zijn openingsspeech uitleg over de achtergronden van het wachthuisje.

"'We willen graag objecten die een verhaal vertellen', stelt de directie van het museum. Ik ben van mening dat met het verwerven van het NZH-wachthuisje deze missie zeker geslaagd is. Het wachthuisje was van de twintiger tot zestiger jaren één van de standaard typen zoals die langs de NZH tramlijnen in Noord- en Zuid-Holland stonden: dat wil zeggen van Scheveningen tot aan Volendam.

Als dit huisje en zijn soortgenoten zouden kunnen vertellen, zou je horen over de miljoenen Amsterdammers die voor een dagje aan zee de tram naar Zandvoort namen. 'Ome Jan, zijne we d'r al?' Vanuit Voorburg kon je horen: 'voor een kwartje naar Scheveningen naar het strand bij het Palace Hotel.' Dat lag het dus ook: pal aan zee. Of Leiden in de Korevaarstraat: 'Loopt u maar door naar vore, het voorbalkon is ook verwarmd.' Uitgesproken door een potige conducteur die in de oorlog 'de vierkante stuiver' werd genoemd.

Als kind aan moeders hand keek je om de hoek van het wachthuisje om te zien of de tram er al aankwam: was het een Budapestster waarin je reisde op het pluche of, ach jammer, een 600, zo'n harmonicatram.

In de tijd waarover ik nu mag spreken was de tram een wezenlijk onderdeel van het dagelijks leven. Want wie reed er nu na de oorlog in een auto?

Wachthuisjes en zeker zo'n forse als van de NZH en de tram zelf waren ook de plaatsen voor sociaal contact. In het huisje hingen de nodige mededelingen, vaak een aanleiding tot een gesprek of er stond een mysterieuze personenweegschaal van het merk Berkel. Voor mij bleef het mysterieus, want echt wegen kostte mijn moeder een dubbeltje en dat was wel duur!

Op de tram kende de conducteur zijn klanten: forenzen hadden zelfs een vaste plaats in de tram. De tram was een rijdende huiskamer.

Het is fantastisch dat het museum met haar trambedrijf iets van deze sfeer, die helaas voorgoed voorbij is, weet op te roepen. Het verhaal wordt weer verteld! Ik ben de heer Vaessen zeer erkentelijk voor het vertrouwen dat hij mij schonk bij de beslissing het huisje te verwerven. In 2006 bestaat ons

trambedrijf al weer tien jaar. Wat zou er mooier zijn dan met een echte Blauwe Tram van de NZH - A327 -of A106 bij halte 'Kostverloren' te stoppen. Wie weet....

De tram A327 van de NZH heeft inderdaad een keer in het museum gereden in 1997.